

Hans Nielsen Hauge - syndserkjennelse og omvendelse

Da Hans Nielsen Hauge hadde sitt sterke møte med Gud på Tunejordet den 5. april 1796, fikk han mandatet til sin tjeneste fra Gud. Hans åndsopplevelse under åpen himmel denne tirsdagen, er blitt stående som en milepæl i Norges vekkelshistorie.

Men Hauges oppdrag fra Gud var å forkynde at mennesket trengte omvendelse og frelse for å bli rede for evigheten. Det er forunderlig å lese de mange vitnesbyrdene fra mennesker som opplevde omvendelse og gjenfødelse i den haugianske vekkelse. Helt fra vekkelsens tidlige start begynte unge evangelister å reise rundt omkring i landet og vitne om det de hadde opplevd. De formante mennesker til å omvende seg fra synd, bli født på ny, og få gudsfrukt i livet. Hans Nielsen Hauge hadde ikke befalt disse menneskene til å reise ut med sitt vitnesbyrd, men det var en frukt av den åndelige vekkelse. De hadde fått en trang i hjertet etter å fortelle andre om «salighetens vei», veien til frelse. Det var selvopplevd, og de så at mennesket var fortaapt i synd og det religiøse selvstrev, som preget samtiden. Mange av de som reiste omkring, var ungdom fra 16-17 års alder og oppover, og det ble en ungdomsvekkelse. Som kjent var det også flere kvinner som forkynte Guds ord. Disse ungdommene forstod nok heller ikke konsekvensene av sin utfart, og flere ble anholdt av lensmann og prest. Konventikkelplakaten fra 1741 og løsgjengerloven fra 1754, ble brukt til å forhindre lekfolk i vekkelses tjeneste.

I Hauges bok «Religiøse Følelser og deres Verd» fra 1817, er det atten vitnesbyrd fra Hauges venner som alle forteller om sin omvendelse og det nye livet. En av dem er Sven Ruud fra Hallingdal (1780-1852). Han skriver i sitt vitnesbyrd om hvordan han nå hadde fått et forvandlet hjerte med lyst til Guds ord og vennsamfunnet: «Om søndagen kunne jeg gå en og to mil for å finne dem som hadde fattet det samme forsett som jeg, og for å ha oppbyggelse (møte) sammen. Ettersom flere hadde fått den oppgave å bekjenne Guds navn for andre, ble det holdt oppbyggelser på flere steder. Folket hadde en lengsel og tørst etter disse oppbyggelser. Når jeg om kveldene gikk hjem, så tenkte jeg ofte på mitt tidligere liv. Jeg hadde også da gått lange veier for å få selskap til dans, kortspill om penger, brennevin mm. Når jeg skulle gå derfra, var jeg enten syk av drikk, eller motløs og trist over tapte spillpenger. Jeg erger meg, og det var tungt å vandre hjemover etter slike forlystelser. Det var som fiolinmusikken, dansen og folketrengselen kvernet i mitt hode. Nå derimot etter å ha fattet lyst til å elske Gud og min neste, gikk jeg lange veier for å vitne om Herrens vilje. Min lengsel var å råde dem til å omvende seg til Ham, så de kunne føle og smake hvor god han er, og hvor mye godt han har gjemt for dem som

frykter ham. Selv om jeg vandret i uvær midt på natten, så var jeg likevel så liflig i min sjel og glad i Gud at jeg ikke merket noe besvær eller veiens lengde. Jeg betraktet de store ting Gud hadde vist meg, usle menneske. Han hadde ikke bare rykket meg ut av ilden og den elendighet som jeg var nedsunken i, men han hadde ført meg til sitt vidunderlige lys. Jeg både følte og smakte Herrens godhet, og den livsalige glede det er å vandre i Herrens frykt. Det var intet som kunne skille meg fra denne Guds kjærlighet, hverken det høye eller lave, hverken det nærværende eller tilkommende, hverken liv eller død. Jeg ville selge alt for å bli eier av den kostbare skatt, som jeg hadde fått en forsmak på. Intet skulle hindre meg fra denne vei, som jeg mer og mer lengtet å vandre på. Herrens ord gav meg vitnesbyrd om at det er ingen annen vei til livet enn gjennom den trange port, som vår Frelser har lovet.»

Det var altså helt nødvendig å kjenne og erfare Guds hellighet. Det skulle skje ved erkjennelse av egen synd og utilstrekkelighet, og erkjennelsen måtte være total. Angeren måtte gjelde den minste del av sin egen selvrådighet, og hjertet måtte være som sønderkruust. Da slipper Den hellige ånd til og gir opplysning om Guds vilje. Her hjelper ikke fornufeten. Det er Den hellige ånd som opplyser og som skaper den nye fødsel, men denne visdom og erfaringen av gjenfødselen, er som dårskap for denne verden. Erkjennelse av synd skaper en ydmykhet som i neste omgang var nødvendig for det å kunne tjene til Guds ære og sin nestes beste. Den levende tro er Den hellige ånds verk, og når troen blir til sann visshet, skyldes det opplysning om Guds hellighet, og om egen synd og avmektighet. Denne troen vinnes ikke en gang for alle, men må stadig fornyes for å unngå falsk sikkerhet. Det må daglig skje som Jesus sier: «Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.» (Lukas 14:27.) «Fromhet, hovmod og fariseisme er verre enn hedningene», mente Hauge.

(Kilder: Bl.a. «Hans N. Hauges skrifter» av Hans Ordning, «Religiøse Følelser og deres Verd» (1817) af H.N. Hauge og «Tekster i utvalg» av Dag Kullerud. Med artikkelforfatteres gjengivelse til tidsmessig språk.)

PETER TORE GABRIELSEN,
Sanger og forkynter

DANIEL HADDAL,
www.kingdomlifestyle.no

Å møte mennesker der de er

Gud er god. Herren kaller oss troende til å vær et lys der vi er. Gud ønsker å møte mennesker, igjennom oss troende. Derfor kan vi få lov til å virke for Ham.

«På samme måte skal dere la lyset deres skinner for menneskene så de kan se de gode gjerningene deres og ære deres Far, Han som er i Himmelen.» Matteus 5:16

For et par uker siden reiste jeg med tog inn til Oslo. Mens jeg satt for meg selv i vogna, kom det inn et par gutter i 20-årene. Istedenfor å være som nordmenn flest, så sa jeg «Hei». Denne hilsmningen utviklet seg til en samtale, og samtalen utviklet seg til å dele om Jesus. Disse skulle nemlig på ferie, og vi fikk snakket litt sammen. Jeg fortalte de om Jesus, om hvordan jeg hadde kommet til tro på Jesus og om hva Herren har gjort i mitt liv.

Jeg tok så en risk og spurte disse gutta om de trengte helbredelse for noe. Dette sa jeg med den vissheten om at den bibelske Jesus bor i meg, siden jeg er et tempel av Den Hellige Ånd. Disse gutta ble overrasket av at jeg tilbød forbønn, og ja, han ene hadde vondt i skulderen. Jeg fikk under togturen lov til å be for han. Jeg la hånden på skulderen hans og jeg befalte all smerte å bli borte. Mannen merket ikke noen øyeblikkelig forskjell, men han satte veldig pris på at jeg tok meg tid til å be for han og velsigne han med bønn. Dette var nemlig første gangen han hadde blitt bedt for.

Jeg ba videre om at han måtte få møter med Gud, at han skulle få kjenne på Guds nærvær. Etter bønningen fortalte han meg at han kjente en slags varme og vind-aktig følelse på hendene sine. Dette oppmuntret han veldig. Med dette fikk jeg fortalt at Gud elsket Ham høyt. Jeg delte også selvsagt om at Jesus hadde dødd for synder på korset og at frelsen er i navnet Jesus. Så fikk jeg ønsket disse guttene en fin tur til Syden.

Med dette ønsker jeg å oppmuntre deg til å ta en risk i hverdagen, altså til å se mennesker. Du kan møte mennesker der du er.

Ditt vitnesbyrd er viktig og Gud ønsker å bruke deg i hverdagen.